

Zázrak v Lanciane

Lanciano ako takmer všetky talianske mestá už svojou architektúrou hovorí o svojich starobyklých dejinách. Kamenné románske aj gotické stavby, zvyšky hradieb, most z rímskych čias – všetko to pripomína, koľko storočí prešlo dejinami mestami, pričom na ňom zanechali pevné, zdanlivo nezničiteľné stopy svojej moci.

Aký krehký sa na takomto pozadí zdá byť najväčší poklad Lanciana, monštrancia a kalich, v ktorých sú malé, len niekoľkogramové relikvie zázraku spred dvanástich storočí.

Okolo roku 750 (teda vyše sto rokov pred príchodom Solúnskych bratov na Veľkú Moravu) kronikár zaznamenal: „V kláštore svätého Bazila žil vzdelaný mních, ktorý sa veľmi dobre vyznal vo svetských vedách, ale bol nevedomcom v Božích veciach. Preto nebol pevný vo viere. Prenasledovala ho pochybnosť,

Tabernákulum eucharistického zázraku v Lanciane

či v konsekrovanej hostii je skutočne prítomný Kristus a či konsekrované víno je skutočne Kristovou krvou. Jednako sa neprestajne modlil k Bohu, aby odstránil túto ranu nevery z jeho srdca. Nadprirodzená milosť ho neopustila, pretože Bohu, Otcovi milosrdenstva a veľkej potechy, zapáčilo sa povzniesť ho z hlbokej temnoty a dať mu rovnakú milosť, akú dal neveriacemu apoštolovi Tomášovi. Jedného rána počas svätej omše po vyslovení konsekračných slov boli jeho pochybnosť a omyly silnejšie než inokedy. Vďaka najudivujúcejšej milosti uvidel chlieb premenený na telo a víno premenené na krv. Mních sa rozrušil a vydesil týmto neobyčajným úkazom tak, že dlhší čas zotrval akoby vo vytržení, no jeho hrôza napokon ustúpila duchovnému šťastiu, ktoré naplnilo jeho dušu. S tvárou zaliatou slzami sa obrátil k zhromaždeným veriacim a zvolal: „Ó, šťastní priatelia, ktorým sa náš blahoslavený Pán ukázal v tejto Najsvätejšej sviatosti, aby sa zjavil pred vami a pred mojou vlastnou neverou. Poďte, bratia, a pozrite sa na nášho Boha, ktorý prišiel k nám. Toto je telo a krv nášho milovaného Krista.“ Takto opísal udalosť neznámy kronikár roku 1636. Určité podrobnosti pridáva text vytesaný na mramorovej tabuli v kostole. Z neho vyplýva, že telo a zrazená krv sa zachovali a veriaci ich môžu vidieť. Zázrak bol potvrdený 17. februára 1574 lancianským biskupom Rodriguezom Gasperom a neskôr ho potvrdili ďalší biskupi.

Historici zaznamenali aj ďalšiu zaujímavú udalosť v súvislosti s uctievaním relikvií. Roku 1565, „keď Turci útočili na pobrežie Adriatického mora, páter Antonio da Mastro Renzo z obavy pred ukradnutím a znesvätením relikvií

Hostia eucharistického zázraku v Lanciane

ich ukryl na bezpečnom mieste. Prvého augusta spolu s miestnymi mladými ľuďmi utekal aj s drahocennou batožinou. Po dvadsiatich štyroch hodinách cesty sa ocitli pred tou istou bránou, z ktorej vyšli predošlý večer. Kňaz v rozpakoch a udivený povedal svojim sprievodcom: „Drahí priatelia, nehľadajte v tejto udalosti smolu, ale vložte to do rúk Božej prozreteľnosti, pretože jeho tajomstvá sú neznáme a nepreniknuteľné. Preto tu musíme zostať a ak to bude nutné, musíme byť pripravení preliať krv a obetovať svoj život, ako sa na pravých Kristových bojovníkov patrí.“

Od zázračnej udalosti prešlo už toľko storočí, mnohé kamenné stavby sú už v ruinách, no v kostole františkánov, už nie baziliánov, stojí monštrancia s relikviami a mlčky ohlasuje tajomstvo premenenia chleba a vína na Kristovo telo a krv.

Opis relikvií

Relikviár v Kostole svätého Františka v Lanciane za dvojitém ochranným sklom obsahuje nepravidelný kruh z ľudského

3. XI. 1974

Faci nos tibi semper magis credere
in te ipse habere, te diligere

+ Karol card. Wojtyła
arcivescovo di Cracovia

Zápis do knihy návštev v v kostole v Lanciane 3. 11. 1974: „Učím, aby sme v teba väčšmi verili, dôverovali ti a milovali ťa.

Pomôž mojej nevere...

tela priemeru 55 milimetrov, naplňajúci priestor, ktorý kedysi ohraničovala hostia. Hostia sa časom rozpadla. Kruh z ľudského tela, hrubý na okraji a tenký uprostred, mumifikoval a je tmavožltý, veľmi tvrdý, čo sa zistilo pri odoberaní vzoriek na mikroskopický laboratórny výskum.

V sklenenom kalichu, ktorý sa nachádza v dolnej časti relikviára, je päť hrudiek nerovnakého tvaru, tiež veľmi tvrdých. Spolu vážia 15,85 gramu.

Roku 1970 lancianský arcibiskup Pacifico Perantoni sa obrátil na otcov františkánov, správcov kostola, a provinciála Brunona Lucianiho s návrhom, aby sa uctievané relikvie vedecky preskúmali. Na túto zodpovednú úlohu sa podujali prof. Odoardo Linoli, odborník na anatómiu, histológiu, chémiu a klinickú mikroskopiu, a prof. Ruggero Bertelli, anatóm. Výskum trval od novembra 1970 do marca 1971, potom pokračoval v roku 1981. Zistilo sa nasledujúce: telo je srdcový sval, mumifikovaný, ale už 1200 rokov neporušený, hoci sa nenašli nijaké mumifikačné látky ani stopy po reze. Prof. Linoli vo svojej správe píše: „Kúsok tela je rezom srdca a je úplne jasné, že sa jedná o pravú a ľavú srdcovú komoru.“

Vedci zistilo aj to, že hrudky sú zrazeninami ľudskej krvi s normálnym chemickým zložením, skupiny AB, ktorá je v Európe zriedkavá, oveľa častejšie sa vyskytuje v Palestíne a Izraeli. „Je to rovnaká krvná skupina ako človeka z Turínskeho plátna, čo je pozoruhodné, lebo je charakteristická pre ľudí narodených a žijúcich na Blízkom východe,“ zistil prof. Linoli. Výsledky jeho výskumov neboli spochybňované, naopak, na neskorších sympóziách a stretnutiach odborníkov bol zázrak z Lanciana uvádzaný ako vedecky preskúmaný fakt. Len jeho vznik zostal pre vedu tajomstvom.

Pred vyše tisíc rokmi podľa mena neznámy, no vo svetských vedách vzdelaný mních, bazilián, nemohol uveriť v skutočnú prítomnosť Ježiša Krista v Najsvätejšej sviatosti. No podľa záznamov kronikárov nebol s tým spokojný a modlil sa, „aby Pán odstránil túto ranu nevery z jeho srdca“. Dal príklad, ako treba konať v pochybnostiach a ťažkostiach viery. Jeho prosba o Božiu pomoc mala úžasnú odozvu. Stal sa zázrak nielen pre pochybujúceho mnicha z ôsmeho storočia, ale pre všetkých, ktorí chcú upevniť svoju vieru v skutočnú prítomnosť nášho Pána v spôsoboch chleba a vína.

Krv eucharistického zázraku v Lanciane

karol, Karol Wojtyła, Lanciano 3. 11. 1974

„Veľké tajomstvo našej viery“ sa nedá pochopiť ľudským rozumom, kým človek žije na tomto svete. Treba vstúpiť do tmy viery a prosiť Boha o svetlo, aby človek z nej vyšiel posilnený. Eucharistický zázrak z Lanciana je odpoveďou Boha na volanie človeka, ktorý túži po hlbšej viere. Lebo viera je dar, ktorý rastie spolu s potrebou ľudského srdca. V Lanciane Ježiš Kristus odpovedal na túto potrebu tým, že hostiu na oltári obklopil vlastným, telesným srdcom a víno premenil na svoju ľudskú krv. Nepochopiteľná je Božia štedrosť!

V našej dobe sa Božia veľkodušnosť prejavila ešte iným spôsobom. Keď Boh stvoril rozumnú ľudskú bytosť, otvoril tým veľkolepé možnosti pre rozvoj vedy, výskumu a vynálezov. Koľko objavov priniesla súčasná veda pri výskume doteraz neobjasnených javov! Príčiny a prejavy niektorých zdôvodnila prírodnými silami, pri iných po ich podrobnej analýze s pomocou všetkých dostupných prostriedkov uznala, že prekračujú jej možnosti. Veda sa zastavuje na prahu, za ktorým je už tajomstvo, dosiahnuteľné len vierou.

Teresa Tyszkiewiczová ■